

Žákovský občasník ZŠ a MŠ Pustiměř

MARMELÁDA

připravili žáci 6. Ročníku

LEDEN 2014

Žáci naší základní školy nám odpověděli na pár otázek.

1. Co děláš ve svém volném čase?

Marcela Ďuráčová 9. třída

Ve svém volném čase chodím ven s kamarády, také se učím a ráda čtu knížky.

Eliška Skoupá 5. třída

Já ve svém volném čase jezdím na soutěže.

Natálie Jelínková 6. třída

Ve volném čase chodím do tanečního kroužku a také do kroužku kytary.

2. Jaký je tvůj oblíbený předmět?

Patrik Marvan 7. třída

Můj oblíbený předmět je tělocvik a hudební výchova.

Petra Krejčířiková 8. třída

Můj nejoblíbenější předmět je matematika a tělocvik.

3. Jaká akce se ti na naší škole nejvíc líbila?

Jiří Hučík 6. třída

Nejvíce se mi líbil náš Jarmark.

Veronika Vitásková 5. třída

Nejvíc se mi líbil strašidelný Den kouzel.

FK Pustiměř

Počátky kopané v Pustiměři sahají do r. 1933, kdy byl založen SK Pustiměř. Ze zakládajících a prvních činovníků SK Pustiměř je znám předseda Jan Koutníček. Původní hřiště bylo vybudováno na pronajatém pozemku vyškovského cukrovaru. Toto hřiště bylo v roce 1935 oploceno.

Koncem 40. let činnost poněkud upadla, registračně však klub existoval dále. 14. července 1948 byl SK Pustiměř v rámci sjednocování tělovýchovy sloučen s tělovýchovnou jednotou Sokol jako sportovní oddíl kopané.

Na počátku 50. let nevyvíjel oddíl žádnou činnost, protože mezi mladými členy nebyl o kopanou zájem.

V polovině 60. let, v sezóně 1965/1966 postoupilo družstvo mužů z III. třídy do okresního přeboru a udrželo se v této soutěži dlouhých 15 sezón.

Velkého úspěchu dosáhlo dorostenecké družstvo, které v sezóně 1970/1971 postoupilo pod vedení Antonína Ošlejška do krajské soutěže a hrálo zde tři sezóny.

Žáci v tomto období, pod vedení Jana Olejníka, vyhráli ve své skupině všechny zápasy.

Na počátku 90. let „áčko“ ještě úspěšně bojovalo v OP. Zlom však nastal v sezóně 1992/1993, kdy mužstvo potkal sestup do III. třídy.

Roku 9.2.2006 vznikl FK Pustiměř

„A“ mužstvo FK Pustiměř letos končí svoji sedmou fotbalovou sezónu v Okresním přeboru, kam se vrátilo v roce 2006 po dlouhých 13-ti letech.

Otevření nových kabin

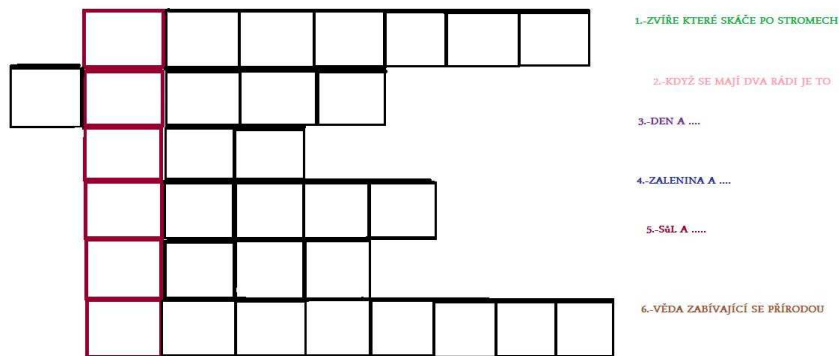
S výstavbou nových kabin se začalo v r. 2006, protože staré kabiny již byly nevyhovující.

Dne 28. července 2007 pak byly kabiny slavnostně otevřeny.

Konec

Roman Špaček, Martin Školař, Jiří Hučík, Zdeněk Zlámal

Na základě podkladů 80 let fotbalu FK Pustiměř.

TAJENKA:

Klára Václavíková – 12 let

„Na toho by ses měl zaměřit: Mark Mc'Nell – 28 let – Itálie“ dočetl si Carl papírek, který našel po cestě do svého přívěsu, nabodnutý na větvičce uschlého křoví. Carl Gregory byl řidič školního autobusu, pro někoho poněkud výstřední, a právě slavil své 22. narozeniny. Rád nosil vytahaná trička, velké kalhoty a křiklavě žluté tenisky. Měl dlouhé kudrnaté černé vlasy a na nich nosí vždy jiné čepice. Jednou si vzal kšiltovku, jindy cylindr a někdy třeba i pirátský klobouk. Nikdo ho moc neměl rád, každý si o něm myslel své. Kdekdo roznášel klepy, že bere drogy, někdo že pije a jiný si zase myslel, že je Carl mentálně zaostalý a že by potřeboval odbornou pomoc. Ovšem žádná z těchto, místy i absurdních pomluv, nebyla zcela pravdivá. Faktem bylo, že s Carlem to není úplně v pořádku, ale nikdo opravdu nevěděl, co mu přesně je. Bylo mu už jedno, co si o něm lidé myslí. On už si na to zvykl. Pořád je tu ale otázka, co stojí za jeho podivným chováním? Carl se o tom nikdy s nikým nechtěl bavit. Ale jeden člověk o jeho tajemství věděl. A to jeho sestra Katie. Jako malá nebydlela se svým bratrem, ale žila u babičky, protože jejich rodiče neměli dost peněz, aby uživilí oba. Pár lidí se jí na bratra vyptávalo, ale ona to řekla jen lidem, které opravdu dobře znala a u nichž věděla, že by to nikomu dalšímu neřekli. Příčinou jeho podivného chování byly děsivé vzpomínky z dětství. Ve škole se mu děti posmívaly kvůli tomu, co nosil. Bída donutila Carla chodit ve špinavých a obnošených věcech. Spolužáci ho šikanovali a ponižovali. Toto musel snášet až do deváté třídy a potom to už nevydržel a utekl. Nikdo nevěděl, kam tento ubohý chlapec zmizel a protože jeho rodiče neměli prostředky na zaplacení pátrání po jejich synovi, museli se smířit s tím, že přišli o své vlastní dítě. Sami se pokoušeli hledat chlapce po lesích, ale jejich úsilí bylo marné. Zabydlel se v opuštěném přívěsu v polích a nikdo o něm už dál neslyšel. Žil v tom karavanu 7 let. Živil se bobulemi z vedlejšího lesa, ze skládky v blízké vesnici kradl staré pánve, hrnce a kusy starých součástí z aut. Člověk by si řekl: „Jak v tom opuštěném přívěsu mohl tak dlouho žít úplně sám a živit se jen hubami, lesními plody a na případné zelenině ukradené z úrodných polí?“ Ano, to je pravda, jenomže co mohl Carl dělat? Zpátky k chudé rodině, která by ho nutila chodit do školy, kde ho stejně každý šikanoval, se mu

nechtělo vracet a protože mu rodiče nikdy neřekli, kde babička bydlí a také proto, že když k pramáti jezdili jen zřídka a on si ti cestu nezapamatoval, nemohl jít ani k babičce. Tím pádem mu nezbyvalo nic jiného, než celá ta dlouhá léta živořit v opuštěném přívěsu na tomto nehostinném místě. I když by Katie ráda viděla svého bratra, bohužel nikoho by nenapadlo, že by kdokoli mohl žít v tom rozpadlém karavanu. Takže je jasné, že se do toho karavanu nikdo nepodíval.

Celých těch 7 let musel Carl snášet neustálou samotou, až ho to jednou přestalo bavit a řekl si, že by si mohl zkusit najít práci. Nikde ho však nechtěli, až když přišel do školy ve vedlejší vesnici, která nesla název Wood Bridge. Zeptal se, jestli by nepotřebovali řidiče školního autobusu. Ač se každý divil, Carl uměl řídit. Vždy, když byl u babičky, sousedi, kteří ho jako jedni z mála chápali a měli rádi, mu dovolili jezdit na jejich čtyřkolce. Sousedovic rodina byla docela bohatá a také štedrá. Dávali mu nové oblečení a byli na něj hodní, ale děti ve škole mu vždy všechny jeho hezké věci vzali a tak mu nezbyvalo nic jiného, než chodit zase v obnošeném a starém oblečení. Carl byl dobrý řidič, nikdy s čtyřkolkou nenarazil do stromu ani do babiččina čerstvě natřeného plotu. Svůj řidičský talent mohl uplatnit v této profesi a i když ředitel školy chvíli váhal, nakonec se spolu domluvili a životem zkoušený dostal práci. Děti ve škole ho moc nemusely. Mezi sebou ho pomlouvaly a vymýšlely mu různé přezdívky, ale jemu to vůbec nevadilo. Dostával plat a poprvé v životě byl opravdu šťastný.

Nastala zima. Vše bylo zahalené bílým závojem a posunulo se o nějaký ten krok dál. U školy ve Wood Bridge Carl pracoval už 3 roky a začal být oblíbeným členem společnosti. Jednou ho už ty křiklavé barvy, vytahané kalhoty a extravagantní čepice přestaly bavit a úplně změnil svůj styl. Přešel z neonově žlutých tenisek na stylové černé boty, z velkých kalhot k riflím a od vytahaných dlouhých trik ke košilím a saku. Na jeho práci, vozit děti do školy a zpátky, dostával Carl poměrně vysoký plat. Je sice pravda, že Wood Britchská škola byla docela bohatá, ale na platy jiných řidičů školních autobusů z ostatních vesnic dostával vysokou mzdu. Vlasy si nechal ostříhat, obarvit na hnědo a narovnával si je z neuspořádaných kudrlinek do úhledných, rovných a dobře opečovávaných vlasů. Širokou veřejnost šokoval tím, že opustil rozpadlý karavan uprostřed polí a přestěhoval se do útulné malé dřevěné chatky v lesnatém ostrůvku blízko školy. Jinak řečeno, prostě se z něj stal úplně nový člověk. Hodný, elegantní a hlavně šťastný. Jednou, když zase vezl žáky do školy, uviděl jednu mladou slečnu, jak uklouzla na přechodě a nemůže vstát. „Děti, počkejte chvíli v klidu, hned jsem zpět!“ Vyběhl z autobusu a pomohl slečně. „Děkuji vám“ řekla a vzápětí zaúpěla bolestí. „Asi jsem si zvrtila kotník.“ „Tak já vás odvezu do nemocnice. Nebojte, budete v pořádku.“ Slečna se podívala na autobus plný zvědavě koukajících dětí a namítla: „Ne, to není nutné, vidím, že děti už na vás čekají. Musíte je odvézt do školy, ať nepřijdou do hodiny pozdě, já se do té nemocnice nějak dokulhám.“ Zvedla se a snažila se přejít na druhý konec ulice. Auta stojící před přechodem začala troubit. Když se slečna postavila na bolavý kotník, opět z ní vyšel naříkavý sten. „Dobře, tak tam asi po svých nedojdu.“ Usmála se na Carla a ten jí odpověděl: „Pojedete se mnou školním autobusem. Škola je hned za rohem a já vás potom odvezu k doktorovi. Nechci být nezdvořilý, ale jaké je vaše jméno?“ „Taila. Taila Winsterová. A vaše, můj zachránce?“ Při těchto slovech se Carl začervenál. „Carl Gregory. Jsem rád, že vás poznávám Tailo!“ řekl s úsměvem, vzal ji do náručí a odnesl ji do autobusu. Když vešli do vozu, děti začaly tleskat, pískat a sborově křičely: „Zachránce! Zachránce! Zachránce!“ Podíval se na svoji „slečnu v nesnázích“, která mu ležela v náručí a odnesl ji na poslední sedadlo, kde nikdo neseseděl. Lehla si a snažila se odpočívat, jak je to jen v autobuse, plném vyptávajících se dětí, možné. Carl vysadil své svěřence u školy, jel směrem k

nemocnici, kde nemají výtah a tak musel pomáhat Taile do schodů. Naštěstí je ortopedie v 2 patře, takže se nemuseli tolik namáhat. Doktor slečně předepsal nějaké mastičky a říkal, že by se ten zvrtnutý kotník měl uzdravit během necelého měsíce.

Měsíc uplynul jako voda a z těch dvou se stali výborní přátelé. Jsou to pravidelní návštěvníci kavárny *Le Café* a všude se doprovázejí. Někdo by si dokonce mýsl, že ti dva spolu něco mají, ale opak je pravdou. Carl chodí do práce už delší dobu a za ušetřené peníze si koupil docela zachovalý vůz z autobazaru. Nechal si ho přelakovat a naleštit a ualá! Auto je jako nové. Peníze, které mu zbyly, si nechával na správnou příležitost a ta příležitost byla tu. Zavola Tailu, ať se hezky obleče, že ji zve na večeři. Vyzvedl ji u domu, a odvezl ji do jedné nobl restaurace ve vedlejším městě. Ten podnik se jmenoval *Santa Domenica*, a měl velmi dobrý ohlas. Carl si na tuto chvíli nechal ušít smoking na míru, motýlek mu krásně ladil k bílé košili. S naleštěnými botami a pečlivě vyžehlenými kalhotami si dal obzvlášť práci. Když pro ni přijel, nemohl z ní spustit oči. Bílé šaty perfektně ladily s jejíma blankytně modrýma očima, na opáleném krku jí zářil stříbrný řetízek s blýskavým přívěskem Swarovski. Jakmile usedli ke stolu, přikázal Carl číšníkovi, aby přinesl nejlepší víno. Oba dva si velmi pochutnali a to obzvlášť na dezertu. Tiramisu zde dělali opravdu vynikající. Když Taila dopila víno, naznal Carl, že je ta správná chvíle. Zvedl se od stolu, přistoupil k ní a poklekl. Z kapsy vytáhl malou krabičku a otevřel ji. Uvnitř se třpytil krásný prsten s průhledným růžovým kamínkem.

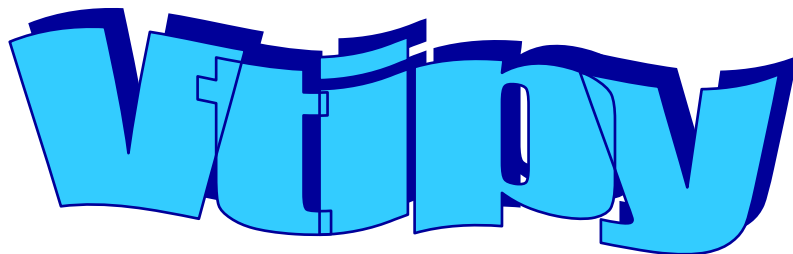
„Tailo Winsterová, berete si mně za muže?“ otázal se. Dívka si dala ruce před pusu a řekla slovo, na které všichni v sále čekali: „Ano!“ vyskočila ze židle a vrhla se mu kolem krku. Carl ji k sobě přivinul, načež jí navlékl prsten. Lidé začali tleskat. Nejšťastnější muž v celé restauraci vzal Tailu do náruče a odnesl ji do auta, vzal ji do své chatky, kde společně strávili noc...

O měsíc později se konala svatba. Nevěsta měla krásné vyšíváné bílé šaty, vlečku nesly její malé sestřenky Julie a Mackenzie. Na to, že byla vesnička Wood Bridge poměrně malá, přišlo na svatbu hodně lidí. Dokonce přišla i Katie. Konečně viděla po dlouhé době svého bratra a byla na něj pyšná. Ze smutného kluka se stal šťastný muž. Carl byl nesmírně rád, že ji vidí. Mimo Katie bylo na svatbě jen málo lidí, které ženich znal. Většinu osazenstva tvořilo nevěstino příbuzenstvo. I když by se u některých na první pohled zdálo, že na jejich svatbu vůbec nepatří, ale všichni byli stejně dojatí, když si Carl s Tailou řekli své „ano“. Měli krásné líbánky v Alpských horách, kde si to náramně užili v luxusním hotelu s all inclusive. Třetího dne šli na sjezdovku. Taila si nazula lyže a řekla: „Budu na tebe čekat dole, miláčku!“ Dala manželovi pusu a sjela svah jako špičkový lyžař. Carl si také nazul lyže a rozjel se z kopce. Jel a jel, ale trocha nepozornosti a BUM! Narazil do smrčku a zůstal ležet ve sněhu. Taila viděla jeho „kaskadérský trik“, vyzula lyže a rozběhla se za ním. Ten byl při vědomí, ale pořád nadával, že ho ukrutně bolí levá noha. Vylekaná Taila zavolala horskou službu, ta zraněného nabrala na vozítko a odvezla do nemocnice. Taila na něj čekala asi 30 minut, až ze dveří vyšel doktor a vysvětlil jí, že Carl má zlomenou nohu, nebude moci vozit děti do školy a zpět asi 2-3 měsíce a že si ho na klinice nechají přes noc. Tailu samozřejmě mrzela manželova zlomená noha, ale zároveň měla radost, že z toho nebylo nic horšího. Hned druhý den ho odvezla z nemocnice domů, kde by se postupně uzdravoval. Carl dostal berle, ale nemohl zůstat chvíli na místě. Procházel se po chatce, jedl za pochodu, dokonce se vydal na procházku po Wood Bridge, ačkoli mu to doktor zakázal. Taila si toho všimla hned první týden a tak se rozhodla, že i přes jeho zdravotní stav půjdou na diskotéku. Když si vyslechl její návrh, usmál se od ucha k uchu a dodal: „Ale budeš mě muset vyparádít ty, já bych to nějak sám nezvládl.“ Taila mu úsměv oplatila a dali se do práce. V útlých

riflích, které nějak přetáhli přes sádku na noze, fešáckém tričku a mikině mu říkala „roštáku“ a to se vždy Carl usmál a dal jí pusku. Taila se také vymódila na párty a vyrazili. Ten podnik se jmenoval *Nonstop Party Club* a pěkně to tam žilo. Carl si to nesmírně užíval. Byla to příjemná změna, po tom týdnu sezení doma na gauči. Všichni tancovali a tancovali nonstop. Když se vrátili domů, oba si něco uvědomili – Carl dokázal, že tancovat jde i se zlomenou nohou. Lidé z vesnice se tomu divili a obdivovali ho. V klubu byl každý večer zaznamenán kamerami, které byly rozmístěny všude – u baru, na place, ba i u reflektorů. Nějaký šikovný chlapík si ty kamery potom vzal, sestříhal klipy a hotové video dal na web. Nad videem byl popis: „Ten chlapík se sádkou pod rifle dokázal, že i když máte nějaký ten úraz, neznamená to, že se nemůžete bavit!“ Video mělo veliký počet shlédnutí a za pár dní Carla každý na ulici hned poznal a s úsměvem ho zdravil.

Za pár měsíců si manželé koupili rodinný domek se dvorkem, koupili si psa a o pár měsíců později, jim přibyl nový člen rodiny. To už nebyl jen Carl a Taila, to už byli Carl, Taila, 6 měsíční Sam a přítulný psík Boo. Žili si v míru a pokoji. On přestal jezdit s autobusem a dal se na kuchaře, z ní se stala uznávaná módní návrhářka. Ale ne abyste si mysleli, že tato rodina byla jen samý andílek. Například Sam se někdy pořádně vzteká, ne a ne přestat, Boo trhá polštáře a mamka s taťkou se spolu taky někdy nepohodnou. Společně to však zvládají víc než dobře a všichni ve vesnici je mají rádi.

A zajímá vás, co měl znamenat ten papírek na začátku mého vypravování? Nebudete mi věřit, ale ten papírek patřil členovi FBI, který měl najít právě Marka Mc'Nella, který byl vůdcem Ruské mafie, která chtěla zničit nádvoří města Rio De Janeiro. Sice Carl nevědomky pomohl Ruské mafii ke zničení centra města v Itálii, když hodil ten papírek do rozdělaného ohně nějakých kempařů, ale on sám o tom vůbec nevěděl, nikdo jiný také ne a každému to bylo jedno, protože oni si žili „šťastně, dokud je smrt nerozdělila...“

1. Opilý řidič jede po dálnici D1 a poslouchá rádio - hlasatel: „Na dálnici D1 jede řidič v protisměru.“ Řidič: „Kdyby jeden“ :D

2. Chuck Norris umí strčit kolečko salámu do DVD přehrávače a pustit si celou zabíjačku od začátku :D

3.

Víte co je vrchol hygieny? Umývat si ruce v rukavicích, aby vám je nezašpinila voda.:D

4. Tři blondýnky zůstanou samy na ostrově. Neví, co si počít, a tak tam tak sedí a sedí. V tom se jim zjeví víla a říká, že každé splní jedno přání. Tak první blondýnka říká, že by chtěla být chytřejší, aby se odtamtud nějak dostala. Rázem jí ztmavnou vlasy, je z ní brunetka a ta neváhá, vrhne se do vody a z ostrova odplave. Druhá blondýnka si přeje být chytřejší než ta první. Stane se z ní černovláska, ta najde pár ostrých škeblí a s jejich pomocí nařeže rákos a vyrobí si člun, na kterém odpluje. Třetí chce být ještě chytřejší než druhá. Najednou se z ní stane muž a odejde po mostě:D

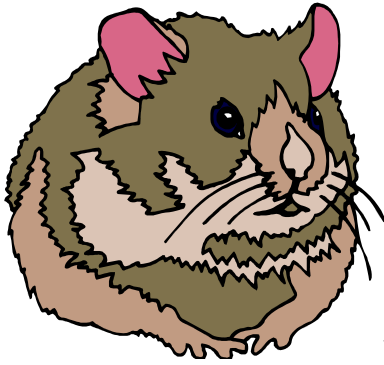
5. Justin Bieber leží v nemocnici. Chuck Norris ho šťouchl na Facebooku. :D

Markéta Sádovská a Tereza Kutrová

Můj první křeček

Byl večer a já se velice těšila na další den, protože budu mít svátek a dostanu svého prvního křečka. Mmmm. Konečně je ráno. Seběhla jsem dolů po schodech. Nic se nedělo. Posnídala jsem a už to začalo ! Mamka a taťka mi popřáli, dali mi dárky a taťka řekl , že jede vybrat toho křečka a můj bratr chtěl jet taky. Tak jeli jen oni dva, protože jsem byla nachlazená a nemohla jsem kvůli tomu z domu, ale moc mi to nevadilo. Čekala jsem

tedy doma. Byla jsem velmi nedočkavá , ale nakonec přeci

přijeli. Brácha držel v ruce velmi malou krabičku a v ní byl můj první křeček ! Byl celý černý. Dala jsem mu jméno Matýsek. Už jsem měla pro něho nachystanou klec. Dala jsem ho dovnitř. Byl tam velice spokojený a žije tam dodnes. Má už 2-3 roky, ale pořád je dost čilý. Do budoucna plánuji také chovnou stanici křečků džungarských. Ale Matýsek byl a zůstane už navždy mým prvním křečkem a nikdy na něho nezapomenu.

Napsala : Michaela Hyblová